

20/03/2026

Ύμνοι από την υμνολογία της Προηγιασμένης Θείας Λειτουργίας με τον Χορό ψαλτών “Αντιφωνικό Μέλος”, στην Ευαγγελίστρια Πειραιώς

/ [Ενορίες](#)

Η Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία παρουσιάζεται ως απάντηση στην «δίψα» και τον «πόθο» των πιστών για ένωση με τον Χριστό.

Συνεχίζεται η σειρά εκδηλώσεων με τον γενικό τίτλο «Ευαγγελίστρια 2026», που διοργανώνεται για 28η χρονιά, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, με κεντρική δράση, τις υμνολογικές βραδιές που πραγματοποιούνται κάθε Πέμπτη, με

τον γενικό τίτλο «Μια Πέμπτη, μια Σαρακοστή».

Την Πέμπτη 19 Μαρτίου παρουσιάστηκε το υμνολογικό αφιέρωμα «Νυν αι Δυνάμεις των ουρανών συν ημίν αοράτως λατρεύουσιν...», με ύμνους από την υμνολογία της Προηγιασμένης Θείας Λειτουργίας. Τους ύμνους απέδωσε ο Χορός ψαλτών “Αντιφωνικό Μέλος” με χοράρχη τον Πρωτοψάλτη Γεώργιο Καμαριάρη. Ο Χορός είναι μουσικό σύνολο από καταξιωμένους ιεροψάλτες που διακονούν σε αναλόγια της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και των Μητροπόλεων του λεκανοπεδίου Αττικής. Επιδίωξη του Χορού είναι η καλλιέργεια της βυζαντινής μουσικής και ψαλτικής τέχνης, με πολλές συμμετοχές σε συναυλίες και λατρευτικές εκδηλώσεις εντός και εκτός Ελλάδας.

Τους ύμνους προλόγισε ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Γεώργιος Δορμπαράκης, αναφερόμενος στην έννοια και τη σημασία της Προηγιασμένης Θείας Λειτουργίας, ιδίως μέσα στο πλαίσιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και αξιοποιώντας τους ύμνους ως ερμηνευτικά κλειδιά για την κατανόηση του βαθύτερου νοήματος της λατρείας και της πνευματικής ζωής.

Αρχικά, τίθεται το θεμελιώδες ερώτημα: τι είναι η Θεία Λειτουργία. Η Θεία Λειτουργία είναι η ίδια η ζωή του Χριστού, η οποία προσφέρεται στους πιστούς «εν Πνεύματι» μέσω της Εκκλησίας. Δεν πρόκειται απλώς για μια τελετουργική πράξη, αλλά για πραγματική μετοχή του ανθρώπου στη ζωή του Χριστού, διά της Θείας Κοινωνίας. Η πρόσκληση «λάβετε, φάγετε... πίετε εξ αυτού πάντες» υπογραμμίζει ότι η ένωση με τον Χριστό δεν είναι συμβολική αλλά ουσιαστική και υπαρξιακή. Από τη στιγμή του βαπτίσματος, ο άνθρωπος γίνεται μέλος του σώματος του Χριστού και η ζωή του δεν μπορεί να νοηθεί ανεξάρτητα από Εκείνον. Η απομάκρυνση από τη Θεία Κοινωνία συνεπάγεται πνευματική φθορά και αποδυνάμωση.

Στη συνέχεια, εξήγησε την ιστορική και λειτουργική ανάγκη που οδήγησε στη θέσπιση της Προηγιασμένης Θείας Λειτουργίας. Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, η Εκκλησία υιοθετεί πένθιμο χαρακτήρα, ο οποίος δεν συνάδει με τη χαρμόσυνη φύση της πλήρους Θείας Λειτουργίας. Για τον λόγο αυτό, η τέλεσή της περιορίζεται στα Σάββατα και τις Κυριακές. Ωστόσο, η βαθιά επιθυμία των πιστών για συχνότερη συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία οδήγησε την Εκκλησία σε μια ποιμαντική λύση: τη διατήρηση αγιασμένων Τιμίων Δώρων από προηγούμενη Λειτουργία, ώστε οι πιστοί να μπορούν να κοινωνούν και άλλες ημέρες (κυρίως Τετάρτη και Παρασκευή) μέσω μιας ειδικής ακολουθίας που συνδυάζει τον

εσπερινό με τη Θεία Κοινωνία. Έτσι, η Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία παρουσιάζεται ως απάντηση στην «δίψα» και τον «πόθο» των πιστών για ένωση με τον Χριστό.

Οι Μακαρισμοί της Θ΄ ώρας που απέδωσε ο Χορός, παρουσιάζονται ως πνευματικός καθρέπτης, μέσω του οποίου ο άνθρωπος καλείται να εξετάσει τον εαυτό του. Οι αρετές που περιγράφονται (ταπείνωση, μετάνοια, πραότητα, δίψα για δικαιοσύνη, ελεημοσύνη, καθαρότητα καρδιάς, ειρηνοποιία, υπομονή στους διωγμούς) αποτελούν τις προϋποθέσεις για τη συμμετοχή στη Βασιλεία του Θεού. Η σωτηρία δεν νοείται χωρίς αγώνα κατά των παθών και των αμαρτιών, ενώ ο σταυρός του Χριστού προβάλλεται ως το μέσο νέκρωσης της αμαρτίας και ανακαίνισης της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ακολούθησε το Δοξαστικό του Εσπερινού της Προηγιασμένης της Δ΄ εβδομάδας των Νηστειών «Σήμερον ὁ ἀπρόσιτος τῆ οὐσία...», το οποίο εκφράζει το χριστολογικό δόγμα της Εκκλησίας: ο Χριστός είναι ταυτόχρονα τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ως Θεός είναι απρόσιτος, ενώ ως άνθρωπος γίνεται προσιτός στους ανθρώπους. Η ένωση αυτή εκδηλώνεται κορυφαία στη σταυρική θυσία, όπου αποκαλύπτεται η άπειρη αγάπη και συγκατάβαση του Θεού. Παράλληλα, αναδεικνύεται και ο ρόλος της Παναγίας, η οποία βιώνει τον πόνο της μητέρας μπροστά στον σταυρωμένο Υιό της, εκφράζοντας βαθύ λυρισμό και συγκίνηση.

Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στη σημασία της προσευχής με τον ύμνο «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου...». Η προσευχή στην Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι μια τυπική ή μηχανική πράξη, αλλά σχέση με τον προσωπικό Θεό, τον Πατέρα. Προϋποθέτει όμως αυθεντική ζωή σύμφωνα με τις εντολές του Χριστού. Η προσευχή που δεν συνοδεύεται από μετάνοια και ταπείνωση μπορεί να αποβεί ακόμη και επιζήμια, όπως φαίνεται στην περίπτωση του Φαρισαίου. Αντίθετα, η προσευχή του ταπεινού ανθρώπου ανέρχεται ως «θυμίαμα» ενώπιον του Θεού. Η μετάνοια παρουσιάζεται ως βασική προϋπόθεση για την αποδοχή της προσευχής, καθώς καθιστά την καρδιά του ανθρώπου τόπο κατοίκησης της θείας χάριτος.

Στη συνέχεια, παρουσιάστηκε ο Χερουβικός ύμνος «Nūn αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν...», ο οποίος ψάλλεται πριν από τη μεταφορά των Προηγιασμένων Δώρων. Ο ύμνος αυτός αποκαλύπτει τη μυστηριακή διάσταση της λατρείας: κατά τη στιγμή της Θείας Κοινωνίας, δεν παρίστανται μόνο οι άνθρωποι, αλλά ολόκληρη η Εκκλησία, ορατή και αόρατη, μαζί με αγγέλους και αγίους. Η Θεία Λειτουργία παρουσιάζεται ως ουράνια πραγματικότητα, στην οποία καλείται να συμμετάσχει ο άνθρωπος με πίστη και πόθο. Η συμμετοχή αυτή δεν είναι αυτονόητη, αλλά απαιτεί πνευματική προετοιμασία και αυτοεξέταση.

Ένα ακόμη κεντρικό σημείο είναι η έννοια της πίστης. Η πίστη δεν είναι αποτέλεσμα διανοητικής διεργασίας ή ιδεολογικής επιλογής, αλλά καρπός της αναζήτησης της καρδιάς. Όσοι αναζήτησαν τον Χριστό με καθαρή καρδιά (όπως οι ποιμένες και οι μάγοι) τον βρήκαν, ενώ η υπερηφάνεια και η εγωκεντρική λογική οδηγούν στην απομάκρυνση από Αυτόν. Η σχέση με τον Χριστό είναι προσωπική και βιωματική και προϋποθέτει αγάπη και εσωτερική δίψα για την αλήθεια.

Το Κοινωνικό «Γεύσασθε καί ἴδετε...» ερμηνεύεται ως πρόσκληση σε εμπειρική γνώση του Θεού. Ο άνθρωπος καλείται όχι απλώς να κατανοήσει, αλλά να «γευθεί» τον Χριστό, δηλαδή να Τον ζήσει μέσα από την τήρηση των εντολών και τη συμμετοχή στα μυστήρια. Τότε διαπιστώνει ότι ο Χριστός είναι η πηγή της αληθινής χαράς, της πληρότητας και της σωτηρίας. Το παράδειγμα των αγίων επιβεβαιώνει αυτή την εμπειρία, καθώς αφιέρωσαν τη ζωή τους ολοκληρωτικά στον Χριστό.

Τέλος, με τον ύμνο «Εὐλόγησω τον Κύριον...», περιγράφεται η εμπειρία του πιστού μετά τη Θεία Κοινωνία. Ο άνθρωπος που κοινωνεί αισθάνεται να πλημμυρίζεται από το φως του Χριστού και οδηγείται αυθόρμητα σε δοξολογία. Η ένωση με τον Χριστό δεν είναι παροδική εμπειρία, αλλά γεγονός που καλεί σε διαρκή δέσμευση και αφοσίωση. Ο πιστός καλείται να διατηρήσει αυτή τη χάρη, ακόμη και με κόστος τη ζωή του, όπως ο έμπορος της παραβολής που θυσίασε τα πάντα για τον πολύτιμο μαργαρίτη. Η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού και η δοξολογία αποτελούν την φυσική συνέχεια αυτής της εμπειρίας.

